

D. Tóth Kriszta - Dancing queens

2014 február 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A csajok nagyon kemények. Na jó, MI nagyon kemények vagyunk. Állítólag úgy hívnak minket a hátunk mögött, hogy a táncos MILF-ek... ami akár hízelg? is lehetne. Végülis, miért ne, naná. Hízelg?. Rákendroll.

Két álmom volt gyerekkoromban. Az egyik, hogy szülész-n?gyógyász orvos legyek, a másik, hogy táncosn?. És

egy harmadik, titkos: az, hogy mindkett? egyszerre. Aztán egyik sem lettem. Szülész-n?gyógyász azért, mert úgy tizen-egynéhány évesen láttam egy brutálnaturális dokumentumfilmet az abortuszról, amelynek köszönhet?en rájöttem, hogy hát a szülészet az nemcsak a kisbabák könnyg?zös világrasegítésér?l meg az új élet babusgatásáról, no és persze a boldogságban úszó, várandós kismamák kezelgetésér?l szól. Hanem vérr?l, verejtékr?l, váladékról, betegségr?l, sanyarú sorsokról, az élet keletkezésével és elmúlásával járó keservekr?l, frusztrációról és k?kemény döntésekr?l is.

A táncosn?álom sem tartotta magát sokkal tovább. Igazi tánciskola nem volt a városban, a szüleim m?vészi tornára és balettra („legyen szép, kecses mozgása annak a gyereknek”) írattak be. De a sokadik, edz?k által szigorúan el?írt fogyókúra közben, amikor 155 centisen és 34 kilósan kiájultam az iskolapadból, apám végül úgy döntött, hogy a tánc- és tornasikereknél fontosabb az egészségem, és végül eltiltott az edzések további látogatásától. Onnantól nekem tulajdonképpen mindegy volt, milyen közegben (föld, víz, jég, leveg?), de folytatni akartam a táncoséletet – hiába. Közeli jégcsarnok vagy m?úszócsapat híján végül be kellett érnem az iskolával és a tanulással.

Összetört álmaim miatt szerencsére nem sokáig kényszerültem sajgó sebeim nyalogatására, mert tizenhat évesen egy amerikai ösztöndíj képében szembejött az újságírás. Ahogy mondani szokás: „the rest is history”. A többi már történelem.

Dehát, ugye, a vér nem válik vízzé. A wannabe táncosn?b?l nem lesz szalonna. Vagyis dehogynem, ha sokáig nem mozog, és rendszeresen vajaskiflit vacsorázik este tízkor. El?bb-utóbb bizony megtaláltuk egymást újra, a tánc és én. Igaz, nem kapkodtuk el. Vártunk egészen addig, amíg kifejlett kora-középkorú asszony nem lett

bel?lem. Vagyis anyuka, n?ies idomokkal.

Lola kezdte az egészet, méghozzá másfél évvel ezel?tt, szeptemberben. Iskolába kerülvén azt kérte t?lem, hogy a szerinte kislányos balett helyett keressünk valami nagylányos táncos különórát. Végül kikötöttünk az igenvagány hiphopnál. Ahogy az anyukáéknál lenni szokott, vittem minden kedd-péntek délután a gyereket és vártam lelkiismeretesen a terem el?tt. Mármint a kávézóban a többi anyukával. Barátkoztunk, néztük a kiscsajokat, irigykedtünk, hogy milyen felszabadultan ugrálnak, és megszerettük a csupamosoly, csupaszív, csupatehetség tánctanárukat.Teltek-múltak a hónapok. Egyszercsak azon kaptuk magunkat, hogy a gyerekeink hiphop-oktatója egyik reggel a mi rozsdás ízületeinket melegíti be a VIVA tévé legnépszer?bb gangszta-slágereinek segítségével. Az els? koreográfiák elsajátításának folyamatát még hátráltatta az a sz?nni nem akaró röhög?görcs, amit saját látványunk, és a hiphop tánc szerves részét képez? mozdulatok anyukastílusban való megvalósítása keltett. De aztán megszoktuk, hogy viccesen nézünk ki, amikor West Coast stílusban kaszálunk. És szép lassan mindannyian elengedtük magunkat, aminek egy igen sajátságos, de határozottan vállalható crossover lett az eredménye. Konkrétabban fogalmazva: mindenki másképp csinálja. De csinálja. I. jazzbalettosan, T. tornász-módra, G. zumbásan, N. Pharrell „Happy”-jét megszégyenít? módon, én amolyan kaposvári street-dance stílusban... Mivel memóriánk már nemigen vetekedhet nyolc-kilenc éves lányainkéval, hát kifejlesztettünk egy új módszert is a nyolcas ütemsorok megjegyzésére. Széleskör? asszociációs merítésünknek köszönhet?en az egyes mozdulatokhoz hétköznapi életünkb?l vett képzeteket társítunk. Úgymint: „kever-kever-húz-húz-risza-egy-két-pofoz”. Tündérb?rbe bújt tanárunk, Mariann pedig csodálatos türelemmel mondja és mutatja újra és újra, aztán újra. És újra. Majd a következ? órán megint, mert addigra elfelejtettük.

Nem leszünk versenytáncosok. De olyan felszabadító boldogsághormon-fröccsöt, mint szerda és péntek reggelente a táncteremben, sehol máshol nem kapunk. Ha valakinek véletlenül az órán nem volt sikerélménye, akkor a kávézóban töltünk bele még egy kis lelket. Egyt?l egyig fülig ér? szájjal megyünk a dolgunkra, és a mosoly van, hogy egészen estig kitart.

Mindenkinek felírnám receptre, komolyan.

D. Tóth Kriszta - shopline.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló